

siges, at de er indvandrede efter 1891, men af disse 105 var 65 under 21 Aar, da de indvandrede, og paa dem kan Loven om Alderdomsunderstøttelse ikke have virket lokkende; i det hele var kun 20 af de 105 over 30 Aar, da de indvandrede. — Endelig bemærkes det af Landstingets Udvalg, at det har været under Overvejelse, hvilke Forholdsregler der kunde tages for dog noget at begrænse det store Antal af Ansøgere. Deriblandt skal anføres: 1) at der tillægges den kommunale anbefaling en mere afgørende Betydning end hidtil, 2) at denne anbefaling, som altid burde gives under en bestemt kategorisk Form, tillige som Regel burde være betinget af, at vedkommende havde opholdt sig et vist Tidsrum i den paagældende Kommune, 3) at der i Overensstemmelse med, hvad Tilfældet er i vore Nabolande, blev lagt større Vægt paa Garantier for, at vedkommende kan ernære sig selv, 4) at der kunde kræves et vist Tidsrum efter Indfødsrettens Meddelelse, inden den vedkommende kunde faa Alderdomshjælp, og 5) at de paagældendes Opfyldelse af deres Værnepligt enten i deres Hjemland eller her blev undersøgt og kontrolleret noget nøjere end hidtil. Udvalget bemærker, at der ikke i Udvalget har været fuld Enighed om alle disse Punkter, men at man dog har ment, at de burde „optages i Betænkningen til senere nærmere Overvejelse“. Medens Ordføreren i Folketinget ikke er enig i, at der skal gaas strengere frem paa de nævnte Punkter, end man nu gør, og mener, at saadant vilde være i Strid med, hvad Rigsdagen gennem en Række af Aar har hævdet, bliver det af Kvist (Venstre) gjort gældende, at den Paastand ikke er rigtig, at der nu følges samme Regler som tidligere, hvorhos han udtaler, at han og hans Partifæller kan slutte sig til det af Landstinget stillede Krav om en nærmere Undersøgelse af Ansøgenes Forhold, ligesom han er enig i, at der bør søges tilvejebragt „Klarhed over, om vi her følger nogenlunde de samme Regler, som man følger i andre Lande.“

Ved Lovforslagets Fremsættelse mindede Indenrigsministeren om, at den tidligere Ordfører for Landstingets Indfødsrets-Udvalg i Fjor fremsatte „den Tanke, om Rigsdagen ikke i Stedet for en Lov af denne personlige Art, som her foreligger, hvor det er de enkelte navngivne Personer, som naturaliseres, kunde vedtage en almen, en generel Lov, som fastsatte Betingelser, paa hvilke der kunde meddeles Naturalisation, og saa overlod Naturalisationen til Administrationen. Han opstillede det Spørgsmaal, hvorvidt dette kunde forenes med Grundlovens Bestemmelser om, under hvilke Betingelser Naturalisation kunde meddeles, og troede selv, at en saadan generel Lov vilde falde indenfor Grundlovens Bestemmelser. Ministeriet er ogsaa tilbøjeligt til at tro, at han har Ret i saa Henseende. Imidlertid har man ikke ment det betimeligt i Aar at frem-